

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

13. rész - „Hallgatni és szenvedni kell...”

A Manfredóniai egyházmegyében ádáz belharc dúl. A küzdelemben belekeveredik a püspök, valamint munkatársai, az Assisi Szent Ferenc példáját követő szerzetesek, és maguk a hívek. Az egyszerű emberek többségében annak a barátoknak az oldalán állnak, akik két óra hosszan át miséznek, a nap többi részét pedig a gyóntatószékben tölti; aki már meggyógyított néhány súlyosan beteg embert, és akinek a mellkasán, kezén és lábán lévő különös sebekről egymással ellentétes véleményt mondanak az orvosok. A nehéz helyzetbe került Pio atya a világtól való elmenekülésnek és a világ megváltásának lelkiülete között ingadozik. A kolostor földrajzi fekvése, mely távol tartja a tomboló néptől, módot adna neki a menekülésre, ám a nép beavatkozása a körülötte zajló eseményekbe azt jelzi, hogy késlekedés nélkül a világ megváltásával kell törődnie. A pietrelcinai szerzetes napjait az ima és a testi-lelki szenvedés jellemzi. Fiatalkori bajai már csak halvány emlékek ahhoz a fájdalomhoz képest, melyet rejtélyes sebei okoznak ennek a titokzatos embernek, aki néha érdes, mint a csiszolatlan kő, máskor pedig különösen kedves és megértő tud lenni. Ami soha nem hiányzik belőle, az az alázat, számára ugyanis ez, és az igazság szinonim fogalmak. Így vall rendtársainak: **„Az igazság az, hogy én semmi vagyok, és mindaz, ami jó bennem, az az Isten. Gyakran, végtelen elbizakodottságunkban, még azt a jót is eltékozoljuk, amit Isten belénk helyezett. Mikor látom, hogy az emberek kérnek tőlem valamit, nem arra gondolok, hogy mit vagyok képes adni, hanem arra, hogy nem tudok adni, és emiatt oly sok ember marad kétségek között.”**

Mindannyiunkat arra szólít fel, hogy gyakoroljuk az alázatot, és ne törődjünk mások ítéletével, hiszen a világ, ha akar, erőnek erejével talál valami rosszat, amit felhozhat a keresztények ellen. Pio atya egy kis keserűséggel állapítja meg, hogy ha nem így volna, „nem lennénk Isten igaz szolgálói”. A kolostor élete a régi minta szerint zajlik, még akkor is, ha békés légkörét megzavarják a kínszenvedés jeleit testén viselő rendtársuk körüli viták. A kapucinus rend a ferencesek családjának legfiatalabb tagja. 1528-ban azzal a céllal hozták létre, hogy nagyon szigorúan betartsa Assisi Szent Ferenc eredeti szabályait. A kapucinusok négy évszázad után is nagyon buzgók, és életük tele van áldozatokkal. A szerzetesek az éjszaka közepén felkelnek, hogy közösen imádkozzanak; adományokból élnek, és meztelen lábukat csak saru védi. A San Giovanni Rotondo-i ferences közösség tagjai között a beszéd is igen korlátozott. A barátok a közösségi élet főbb pillanataiban imádkoznak. Ebédnél és vacsoránál felolvas valaki a Szentírásból, hogy ezzel is elmélkedésre ösztönözze a többieket. Rendszeres időközönként egybegyűlnek a legnagyobb cellában, hogy egyszerűen és baráttan megvitassák a kolostor gondjait, melyek szinte mind Pio atya életével és a világ minden részéből hozzá bőségesen áradó adományokkal állnak összefüggésben.

Egy Foggiból érkező kapucinusnak, aki a pietrelcinai szerzetestől magyarázatot kér az ellene, és közvetve a ferences rend ellen is irányuló „üldözésekre”, Pio atya ezt válaszolja: „Soha ne panaszkodjunk sérelmeinkre, bárhonnan származnak is. Egyetlen pillanatra sem szabad elfelejtenünk, hogy Jézust is gyalázták - azok az emberek, akiket ő megáldott. Keresztényi szeretettel kell megbocsátani mindenkinek, és mindig szem előtt kell tartanunk isteni Tanítómesterünk példáját, aki Atyja színe előtt még keresztrefeszítőinek is megbocsátott.” Amikor ismét - immár sokadszorra - szóba kerül a szerzetes áthelyezése, Pio atya csendesesen csak ennyit mond: „Hallgatni és szenvedni, mert a római döntéseknek csak az a céljuk, hogy a fanatizmust elkerüljük.” Továbbra is hűségesen szereti az Egyházat, és szerető édesanyjának tekinti akkor is, mikor úgy tűnik fel, hogy az mostohán bánik vele. Ami egészségi állapotát illeti, a régi betegség göcai kiújulnak, és sérvet is kap, emiatt Festa doktornak a páciensét - igen rossz állapota ellenére is - meg kell operálnia. Hogy Pio atya segítsen azokon az embereken, akiről a hatalom mindig megfélemledik, úgy dönt, hogy a klarisszák volt kolostorának egyik szárnyát kórházként fogják használni. A hívek nagylelkűségének köszönhetően két ágysort állítanak be, és két kis kórtermet alakítanak ki a legsúlyosabb betegek számára.

A kapucinus szerzetest ért megaláztatások azonban még koránt sem értek véget. Hogy a különböző korú és társadalmi helyzetű tömegeket magához vonzó szerzetes minden mozdulatát szemmel tarthassák, a Szentszék követői ismét vizsgálatot folytatnak a kolostorban. Ennek eredményeként egyre megalázóbb megszorításokat rónak ki a pietrelcinai kapucinusra. A Rómából jött kivizsgálók igyekeznek szétválasztani a búzát és a konkolyt, olyan hatalmas a káosz a San Giovanni Rotondo-i közösségben. Felmerül a kérdés: vajon az emberek nagy többsége azért szereti Pio atyát, mert valóban szent, vagy azért, mert egyszerűen csak egy szerzetes, aki jól teljesíti küldetését? Vajon alakja saját érdeméből emelkedik ki, vagy a helyi papok érdemtelenége miatt, akiről már mindenfélét beszélnek? Ám Pio atyáról megszegyenítő hírek keringenek. Azt állítják róla, hogy csaló, álmisztikus, becsvágyó. A kedves pugliai vidéket kérvények, beadványok, bírósági idézések árasztják el. Az érintett azonban az egész közösség számára válságos helyzetben is igyekszik Krisztus tanúja lenni. Pio atya leghűségesebb követői szemmel láthatóan nem sokat teketóriáznak, és sajnos ugyanolyan eszközökkel válaszolnak, mint amelyeket rágalmazóik használnak ellenük.

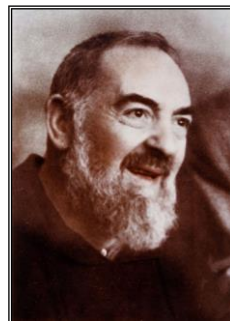
A fia körüli vitákban megfáradt és megkeseredett Peppa mamát 1928 decemberében San Giovanni Rotondóban hozzák, és - Pio atya egyik legelső és legkedvesebb lelki leánya - Maria Pyle házában helyezik el. Gyermekeivel szeretné tölteni a karácsonyt, ezért a hó- és szélvihar ellenére december 24-én ő is ott van Pio atya miséjén, a kolostor jéghideg templomában. Rögtön karácsony másnapján kétoldali tüdőgyulladásra kerül, az orvosok aggódnak érte. A fiú féltőn vigyáz édesanyjára január első napjaiban, ám 3-án Maria Giuseppa di Nunzio, Pio atya édesanyja, hetvenéves korában meghal. Másnap a ferences harmadrend ruhájába öltöztetve temetik el San Giovanni Rotondo temetőjében. Fia nagyon szenved. A hozzá közelállónak úgy rémlik, mintha elszakadt volna erejének köteléke. A fájdalom megzavarja belső nyugalmát, hiába enyhítették előljárói a vele szemben hozott korlátozó intézkedéseket... (folytatás következik)

A Szentatya 2009. június 21-én látogatást tett Pio atyánál San Giovanni Rotondóban

XVI. Benedek pápa az új Szent Pio templomban találkozott a térség papjaival, szerzeteseivel és a fiatalokkal. Emlékeztetett rá, hogy 2009. június 19-én, Jézus Szentséges Szívének ünnepén, amely a papok megszentelődésének napja, megnyitotta a papság évét. Ennek során tisztelettel emlékezünk meg Vianney Szent János, az arsi plébános halálának 150. évfordulójára. A pápa hangsúlyozta: rendkívül fontos a papok életszentsége az egyház élete és küldetése szempontjából. Mint az arsi plébános, Pio atya is a papi szolgálat méltóságára és felelősségére emlékeztet bennünket. Az Oltáriszentség iránti szeretetből fakadt számára is az a kézség, hogy fenntartás nélkül befogadjon minden hívőt, főleg a bűnösöket. Vianney Szent János egy nehéz történelmi időszakban minden eszközzel arra törekedett, hogy plébániai híveivel felfedeztesse a bűnbocsánat szentségének szépségét. A garganói kapucinus szerzetes is a lelkek gondozásának és megmentésének szentelte egész életét. Hány ember változtatta meg életét Pio atya türelmes papi szolgálatának köszönhetően, milyen sok órát töltött a szent a gyóntatószékben! - emlékeztetett rá Benedek pápa. Pio atya életének másik nagy tanítása, hogy ráirányította figyelmünket az ima értékére és szükségességére. Saját magáról csak ennyit mondott: „Nem vagyok más, mint egy szegény barát, aki imádkozik”. Mindenütt valóban alázattal, bizalommal és kitartóan imádkozott. Minden keresztény lelkiségének ez az alapvető pontja, de még inkább a szerzeteseké, akik a szegénység, tisztaság és engedelmesség gyakorlásával közelebb kívánják követni Krisztust. Napjaink szekularizált társadalmában olykor elbátortalanodhatunk, amikor a hit megfogyatkozását tapasztaljuk. Minden bizonnal új csatornákon keresztül kell hirdetni az evangéliumi igazságot napjaink embereinek. Mivel azonban a keresztény hit alapvető lényege változatlan, szükséges, hogy visszatérjünk eredeti forrásához, Jézus Krisztushoz. Pio atya élete azt bizonyítja, hogy csak a keresztre feszített Jézussal való bensőséges kapcsolat képes az evangélium örömeinek és gazdagságának átadására még a távolállók számára is.

(Vatikáni Rádió)

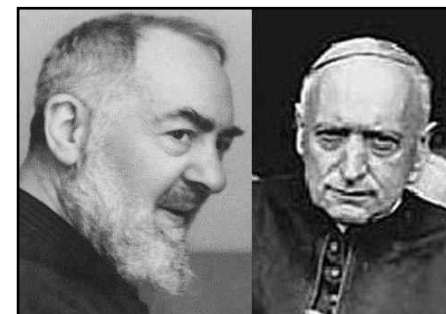
„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/9.

Pio atya misztikus látogatása Mindszenty bíborosnál

A Pio atya szenttéavatási eljárásának aktáit tartalmazó ún. positio második kötetében a szent szerzetes életének különleges epizódját tárja fel közvetlen munkatársa, Angelo Battisti.

Angelo Battisti, aki 1957-től Pio atya 1968 szeptemberében bekövetkezett haláláig az általa alapított kórház gondnoka és igazgatója volt, a boldoggáavatási eljárásban tanúvallomást tett Pio atya életszentségének különböző megnyilvánulásairól. Valóban egyedülálló, hogy Pio atya mindent tudott mindenkiről, számára nem léteztek fizikai távolságok; mindent Istenben látott – áll Battisti vallomásában. A positio 2. kötetének 1638. oldalán olvasható tanúságtételben szó esik Pio atya többek által leírt különleges isteni ajándékáról, a bilokációról is, vagyis arról, hogy a szent egyszerre két helyen is jelen tudott lenni. A visszaemlékezésben az áll, hogy amikor Mindszenty bíborost bebörtönözték, Pio atya egy reggel a szentmise kellékeivel együtt megjelent a bíboros cellájában. A két pap beszélgetett egymással, majd Pio atya ahogyan érkezett, el is távozott – olvasható a Vatikáni Rádió honlapján. Angelo Battisti évekig nem mert megkérdezni Pio atyától, valóban megtörtént-e az eset. Végül 1965 márciusában egy este, miután befejezte beszámolóját a kórház aznapi munkájáról, mégis rákérdezett: „Atyám, Mindszenty bíboros felismerte önt?” – „Mít képzelsz, láttuk egymást és beszélgettünk, gondolod, hogy nem ismert föl?” – felelte Pio atya, aki letartóztatásától kezdve segítette Mindszenty bíborost. „Ne feledkezz el imádkozni ezért a nagy hitvallóért, aki annyit szenvedett az egyházért” – idézi a szent szavait a vatikáni dokumentum.

(Magyar Kurír)